

A csúsztatások Mestere

2011 november 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

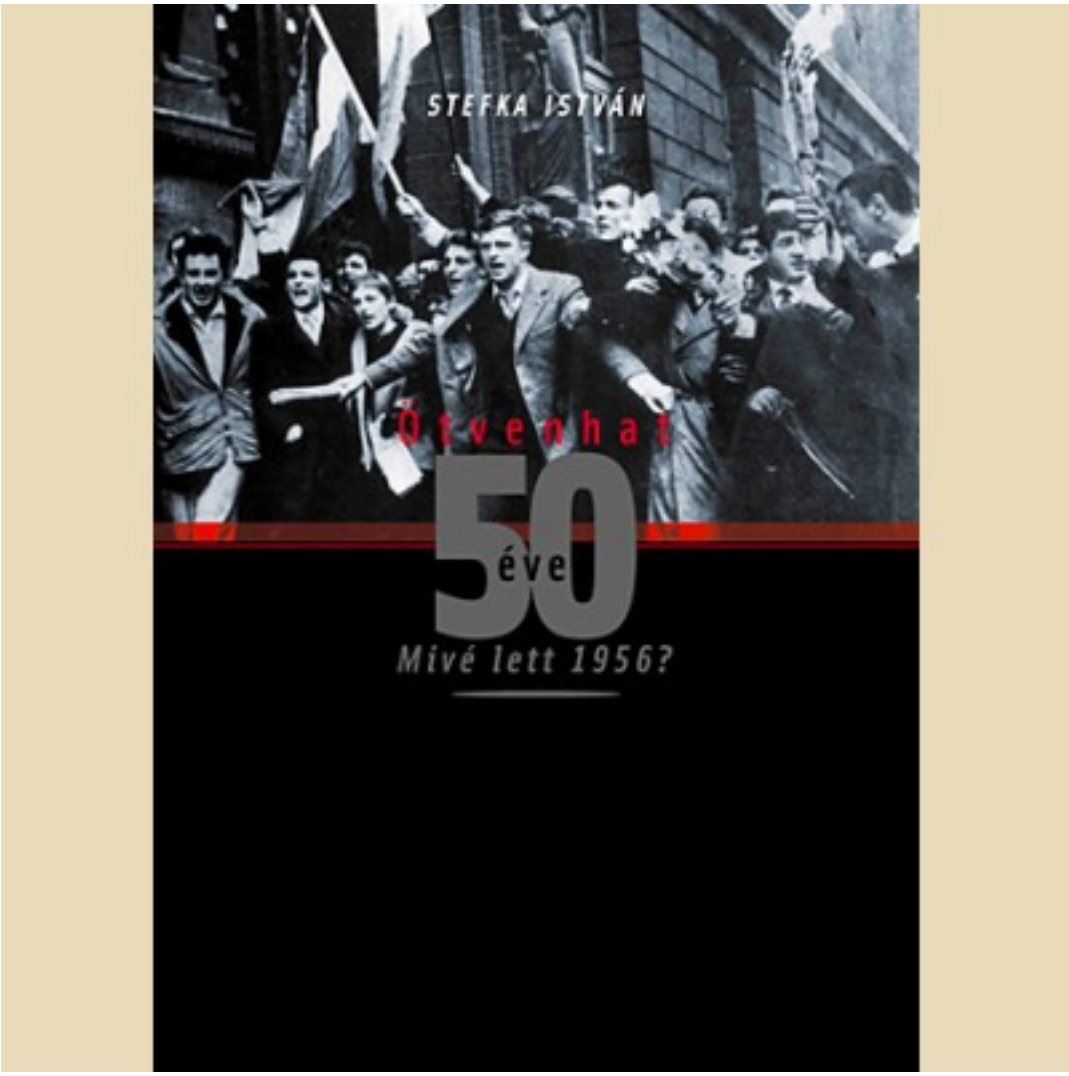
Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Sokáig töprengtem, hogy válaszoljak-e arra a 168 Óra cím? lapban megjelent levélre, amelyet hozzám intézett a f?szerkeszt?, Mester Ákos. A volt rádiós kolléga „vidáman gratulált” nemrég kapott állami kitüntetésemhez, amelyet az 1956-os forradalom és szabadságharc eszméinek és emlékének ápolása okán kaptam.

Az írás figyelmes elolvasása közben rá kellett jönnöm, hogy a kitüntet? figyelem végül is nem nekem, illetve a forradalomról írott könyveimnek szól, hanem 1956 megítélésének, Schmitt Pál köztársasági elnök közéleti szereplésének. Ugyanis ? adta át a kitüntetést. Sajnos megint csak sikerült a valós dolgokat elferdíteni, sikerült légypiszokkal elrontani mindennek a tisztaságát. Köztudomású, hogy a kitüntetéseket általában nem kapják, hanem adják. Engem annak idején elkerült a Rózsa Ferenc-díj, kés?bb megtalált a jobboldal legjelent?sebb újságírói elismerése, a Szellemi Honvédelem díja, amelyet Makovecz Imre, Gyurkovics Tibor és T?kéczky László adott át. Ez volt az én Pulitzerem.

Nem is ez a lényeges, hanem a látásmód kialakítása s az értékrendválasztás. Ha máskor nem, a rendszerváltás idején erre megvolt a lehet?ségünk. Ki hová állt? Ez volt a kérdés. Ki a nemzet mellé, ki ellenében. S ennek az értékrendválasztásnak máig tartó hatása van, a különböz?ség pedig egyre több etikai kérdést vet fel. A tények évtizedek óta tapasztalható elferdítése, a csúsztatások már nemcsak az ország megítélésének ártanak, hanem súlyos, egzisztenciális, morális következményekkel járnak mindannyiunk számára. Ezért az újságírói felel?sség a hiteles tájékoztatásban – bal- és jobboldalon egyaránt – talán soha nem volt ennyire fontos, mint manapság. Hiába tehetséges egy újságíró, ha hamis célt szolgál. A kommunista diktatúra utolsó éveiben azt hittük, hogy közösen bontjuk le a Kádár-rendszert. Csak az igazán vonalas újságírók védték a védhetetlent.

Érdekes módon egyesek különleges jogosítványokkal rendelkeztek, jól odamondtak, rángatták az istrángot. Nem tudtuk, honnan e bátorság. Drukkoltunk is, hogy bontsák le a Kádár-rendszert, a proliszagú Gáspár Sándort, Németh Károlyt, Czinege Lajost és természetesen a rángatózó vállú, kacsingató Kádár Jánost. Kés?bb vált világossá, hogy a rendszert nem nekünk, hanem maguknak bontották le! Ami majdnem sikerült is. Gazdaságilag a lebontás persze eredményes volt, miután a vagyont saját maguknak privatizálták a káderek. Ehhez az ideológiai támogatást, a szellemi muníciót az újságírók balliberális hada adta. 1989-t?l a reformkommunistákból demokratákat kreálva. Az igazi demokratákat pedig lejáratták. Ez történik ma is. A nép által megválasztott országgy?lési többséget diktatórikus er?nek titulálják. Összezavarják, félrevezetik az embereket.

Hát itt a baj! Azok az átkozott csúsztatások. Ugye, Ákos, nem tudtad megállni, hogy múlt heti írásodban ne rúgj egyet Schmitt Pálba, akivel kezet fogtam, az „álamf?be”. Ezt te írtad így. Körülbelül ennyit jelent számotokra az olimpiai és világbajnok párbajt?röz?, a NOB egykori alelnöke, a Magyar Köztársaság államf?je. Igaz, Schmitt nem jelentette fel hazáját a La Stampában, hogy Magyarországon veszélyben van a sajtószabadság. Az idolok keresése is más azon a térfélen. A baloldali média idolja Károlyi Mihály, akit egyre agresszívebben védelmez. Tudjuk, ki volt ?, mit köszönhet neki a magyar nemzet: területe kétharmadának elvesztését. Aztán itt van 1956 és a pesti srácok ügye. Tizenhárom évesen nem voltam forradalmár, te úgy érzékeltetted írásodban, mintha az lettem vagy valaha is azt állítottam volna (a kitüntetési indoklásban sem ez áll!). Nem, csak szemtanú voltam, mint sok százezer ember akkor.

Október 25-én Budáról két vekni kenyeret vittünk apámmal a nagyszüleimhez a Futó utcába. A legnagyobb harcok akkor dúltak, és szerencsénkre épségben megúsztuk. Ez ilyen forradalom volt. A t?zharc utáni rövid szünetekben pillanatok alatt megteltek a pesti utcák emberekkel, a körút, a Rákóczi út és sajnos a Kossuth tér is. Könnyen lehettél szabadságharcos vagy áldozat. Nincs ezen mit viccel?dni. A Köbölkút úti Általános Iskolában a mi osztályunkból öt tizenhárom éves fiú soha nem foglalhatta el újra a helyét a padban. Szovjet golyó végzett velük a Móricz Zsigmond körtéren, benzinespalackkal a kezükben. Több száz tizenéves srác halt meg a forradalomért, a nemzetért. Néhányan túlélték a megtorlást, mint például Dózsa László színész vagy Vándor Béla, a „Colos, a golyóálló”, akit tizenöt évesen hurcoltak el Szovjetunióba, vagy Pongrátz András, a Corvin közi parancsnok legkisebb öccse. Ennyit a tizenévesek ’56-os szerepér?l. És ezért nem mindegy, hogy kit választunk: Dániel Pétert vagy Wittner Máriát, Biszku Bélát vagy Rácz József Sándort, aki orvos lehetett volna, de életfogytiglanra ítélték! Most ? is állami kitüntetést kapott. Kár kóstolgatni ötvenhatot. Elég, ha megmaradunk a tényeknél. Csak ez adhatja meg hitelünket.
Stefka István, magyarhirlap.hu

Ajánló